

Κι ὁ Λάμπρος ὁ ἀλύγιτος, ὁ εἰκοσιχρονίτης,
ὁ δειντοξεθεμελιωτής, ὁ βραχοκαταλύτης
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 3, 391. Συνών. πετροκαταλύτης.

βραχοκορφή ἡ, Λεξ. Βλαστ. 372 βραχόκορφο τό,
Λεξ. Βλαστ. 372.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ κορφή. Ὁ τύπος βραχό-
κορφο κατὰ μεταπλασμὸν καθὼς καὶ δίκορφο καὶ τρι-
κορφο.

Κορυφή βράχου.

βραχοκύλης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ κυλίσσεται, νὰ κατακρημνί-
ται ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐν ἀραις. Συνών. βραχοκυλι-
σμένος. Πβ. βραχοματοκύλης.

βραχοκυλισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τοῦ κυλισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. κυλῶ.

Βραχοκύλης, ὁ ἰδ. Πβ. βραχοματοκυλισμένος.

βραχολίθαρα τό, ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 17.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ λιθάρι.

Λίθος ὀγκώδης ὡς βράχος: Ποίημα.

Κ' ἦταν καμπάνες ἀπὸ μέταλλο | τῆς ξώπορτας τὰ θυρὸ
καὶ βραχολίθαρα θεόρατα | ἀντὶς πεζούλλια

βραχολόγικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βραχολόικο τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βραχολόγος καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ικός.

Οὐδ. οὐσ., ἡ αἰξ (ὡς περιφερομένη εἰς τοὺς βράχους):
Ἔνα σωρὸ βραχολόικα κατεβαίνουνε τοὺς βράχους.

βραχολόγος ὁ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βράχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λόγος.

Ὁ εὐκόλως καὶ ἀφόβως περιπατῶν εἰς τοὺς βράχους:
Οἱ φαράδες εἶναι καλοὶ βραχολόοι καὶ προβατοῦνε πᾶν
τοὺς βράχους.

βραχολούλουδο τό, ΔΚαμπούρογλ. ἐν Ν.Ἑστ. 17
(1935) 359.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ λουλούδι.

Ἀνθος φυόμενον εἰς τοὺς βράχους.

βραχοματοκύλης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ αἷμα καὶ τοῦ ρ. κυλῶ.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ αἱματοκυλισθῇ μέσα εἰς τοὺς
βράχους, νὰ κατακρημνισθῇ ἀπὸ τοὺς βράχους, ἐν ἀραις.
Συνών. βραχοματοκυλισμένος. Πβ. βραχοκύλης.

βραχοματοκυλισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ αἷμα καὶ τοῦ κυλισμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κυλῶ.

Βραχοματοκύλης, ὁ ἰδ. Πβ. βραχοκυλισμένος.

βραχόμυια ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ μυῖα.

Ἐντομον ὁμοιον κατὰ τὸ μέγεθος μὲ τὴν μυῖαν καὶ
δαιτώμενον εἰς τοὺς παραλίους βράχους, χρησιμοποιοῦ-
μενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀλιέων ὡς δόλωμα διὰ τὴν ἄγρην μι-
κρῶν ἰχθύων.

βραχονήσι τό, ΓΒλαχογιάνν. Λόγ. κ. ἀντίλογ. 123.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ νησί.

Βραχώδης νῆσος. Πβ. ξερονήσι.

βραχόπετρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πέτρα.

Λίθος εὐκόλως τριβόμενος.

βραχοπλαγιά ἡ, ΑΜαμμέλ. ἐν Ν.Ἑστ. 11, 339.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πλαγιά.

Βραχώδης κλιτὺς βουνοῦ: Ἀβατες βραχοπλαγιές.

βραχοπούλλι τό, ἀμάρτ. βραχουπούλλ' Στερελλ.
(Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ πουλί.

Μικρὸν πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐνδiciaται εἰς τοὺς βράχους.

βραχόρρεμα τό, Θράκ. — Λεξ. Βλαστ. 373 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βράχος καὶ ῥέμα.

Φάραγξ χειμαρρώδης μεταξὺ βραχωδῶν ὑψωμάτων.

βράχος ὁ, κοιν. βράχους βόρ. ἰδιώμ. βράχο
Τσακων. βράχος τό, Θήρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Σκῦρ. κ. ἀ. βράχο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ.
Σουδεν.) Πληθ. βράχα κοιν. ἀβράχα Κίμωλ. κ. ἀ.
βάαχα Σαμοθρ. βράχη Θήρ. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. βράχα Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀχαΐα
Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. βράχεα, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. βρα-
χέα, καὶ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -ος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν
Ἀθηνῶ 2,706 καὶ ΜΝΕ 2,59-60. Πβ. καὶ Κορ. Ἀτ.
4,62. Τὸ οὐδ. βράχος ἐκ τοῦ μεταγν. τὰ βράχη κατὰ
τὸ ἀντίστροφον σχῆμα τὰ ὄρη - τὸ ὄρος, τὰ τεῖχη - τὸ
τεῖχος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,48. Ἡ λ. καὶ μεσν.
Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 2762 (ἐκδ. J.Lambert) «ἐβγαί-
νει ἡ γραῖα ἡ ταλαίπωρος, μαύρη ὡς Σαρακῆνα, | γυμνὴ
γὰρ καὶ ἀνασκέπαστος καὶ κάθεται εἰς τὸ βράχος».

Α) Κυριολ. **1)** Πέτρα μεγάλη καὶ ἀπορροῶς, σκό-
πελος, σπιλὰς κοιν. καὶ Τσακων.: Ἐχ' ἀστήγησά σὰ βρά-
χον (ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος ἀντοχήν) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ποῦ νὰ φά δὲ βράχεα τῇ περιμαλῖας τὸ κορμί σου! (ἀρὰ)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ μοῦ βγάλῃ ὁ βράχος τὸ πονκάμισό
μου! (ὄρκος ἀρατικὸς, ἥτοι νὰ πνιγῶ καὶ τὸ σῶμά μου
νὰ κτυπηθῇ εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς) Ζάκ. Νὰ στέ-
τζερε σὰν τὸ βράχο! (νὰ στέκης σὰν τὸ βράχο! εὐχή)
Τσακων. Πῆγε τὸ βράχο βράχο (ἐπὶ βραχώδους ὁδοῦ κατὰ
τάς ὁφρὺς ἢ τὰ πλάγια βραχωδῶν συστάδων) Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) || Φρ. Γεννήθηκα σὲ βράχο (εἰμαι ἀνθεκτικὸς,
ἀκλόνητος) Λεξ. Βλαστ. Πέταξέ το 'ς τὸ βράχο (ἐπὶ ἀχρή-
στου πράγματος) Ἀρκαδ. || Παροιμ. φρ. Ἐμπρὸς γκρεμὸς
καὶ πίσω βράχος (μεταξὺ δύο κακῶν) Πελοπν. (Δημητσάν.)
Παροιμ. Μαθημένος εἶν' ὁ βράχος νὰ τὸν δέρνουν τὰ κύ-
ματα (ἐπὶ τοῦ ἐξοικειωμένου πρὸς τοὺς κινδύνους) ἸΒε-
νιζέλ. Παροιμ. Μ 17 || Ἀσμ.

Ἡ-ῖ-ἀγάπη βράχους καταλύ' καὶ τὰ θερὰ μερώνει
κ' ἐγὼ τὴν ἔχω 'ς τὴν γαρδιά, πῶς δὲ μὲ θανατώνει;
Κρήτ.

Ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρνιστῆς καὶ πὰ' ἄλλοῦ ἢ φιλά σου,
τά βράχη τῇ περιμαλῖας νὰ φά δὲ γορμαλιά σου!
Ἀπύρανθ.

Σαράντα κλέφτες ἤμεστα, σαράντα χαρμηῆτες,
τὰ βράχη τὰ γυρίζαμε κάτω 'ς τὰ περιάλια
Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βράχος Εὐβ.
Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Πυλ. Τριφυλ.) Βράχους
Σκόπ. Στερελλ. (Ἰτωλ.) Βράχοι Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.)
Ἀσπρος Βράχος Κεφαλλ. Κόκκινος Βράχος Ζάκ. Πελοπν.
(Γορτυν. Καλάβρυτ.) Κόκκ' οὐς Βράχους Θάσ. Μεγάλος
Βράχος Πελοπν. (Μάν.) Μαργέτη Βράχος Σκῦρ. Μέλισσας

